

„Absolut! Jeg har udtrykkeligt Mandat til at forhøre mig hos Dem; og jeg kan godt betro Dem med det samme, Godsejer Dihmer, at det er vor Hensigt at tilbyde Dem en af vore allersikreste Krese. Gud bevares — det manglede jo ogsaa bare, at vi skulde lade en tilkommende Konsejlspræsident debutere som Dumpekandidat!“

Han sagde det sidste med et bredt Smil, traadte et Skridt tilbage og bøjede sig overgivent helt ned mod Jorden med Hatten i Haanden.

Torben smilede med af Høflighed, men fandt det nu paa Tide at bryde af. Den lille sære Mand havde med sine sidste Ord rørt ved indslumrede Følelser hos ham, som han i Øjeblikket ikke ønskede at vække. Det kunde blive for meget paa en Gang!

„Som sagt: Jeg har en daarlig Samvittighed, fordi De er kommen saa langt bort fra Deres Hotel —.“

„Det betyder slet ingenting. Det har virkelig været mig en Fornøjelse. Desuden har jeg Ordre til at bevæge mig saa meget som muligt i Luften. Derfor gaar jeg regelmæssigt en Tur inden Sengetid.“

„De ligger hernede for Deres Helbred, Hr. Zaun?“

„Ja, jeg lider desværre i høj Grad af Søvnløshed.“

„Ja, det kan være slemt. Jeg har kendt lidt til det samme. Men — ja, tilgiv mig — men læser De ikke for mange Aviser, Hr. Zaun?“

„Ok nej, man overkommer desværre saa skrækkelig lidt! Bladene vokser i Omfang Aar for Aar — der sker jo saa uhyre meget nu om Stunder — og det har dog alltsammen Interesse, ikke sandt? Men det bliver mere og mere vanskeligt at skaffe sig et virkeligt Overblik over Verdensbegivenhederne.“

„Ja — Danaidernes Kar!“ sagde Torben halvt for sig selv. Han saae ned i Hr. Zauns skævt fortrukne Ansigt med de melanolske, opalblege Øjne og tænkte igen paa Underverdenen og dens Skygger.

„Aftenbladene melder om en stor Jernbaneulykke i Japan. Næsten hundrede Mennesker skal være omkommet. I Østerrig er der store Oversvømmelser, som ogsaa skal have kostet Menne-